

(המשך מעמוד 17)

הביע כל מה שנעשה שם: "מגעיל!" עזית של תחלה עברה על פניו. נגשתי לראות מה מגיע כל כך. היתה זו הפעם הראשונה שנכנסתי לתוך חדרהאובל, כי תמיד אכלתי אוכל פרטי שהובא לי מן החוק.

בפתח החדר טפח בפני אחיר דחוס, מור על בריחות של זיעה, שיריאוכל ועובש. הכל היה דביק ומלוכלך. שיריאוכל היו פזורים על השולחנות ועל הארץ, כליר אוכל היו זרוקים ברישול. יצאתי וחיכיתי עד שהאסירים התורניים ניקו את החדר. נכנסתי שוב, כשהחדר היה כבר, כביכול נקי ומסודר. התיישבתי ליד אחד השולחנות ופרשתי לפני עתון לקריאה. התבוננתי ב"קורות המקוללים והמלכלכים, בסריגים, בחלונות המכוסים בטינופת דביקה, ובריצפה המעוררת גועל. קמתי ורציתי לקחת את העתון. לא הצלחתי. הוא נדבק לכל אורכו לשולחן מכוסה הפה. השארתי אותו בדוק. ביום השלישי לשהותי, שמתי לב לבחור צעיר מאד, רזה וצנום, חיוור בצורה מחרידה ופניו כפני מת. עיניו השחורות בלטו במיוחד וכל תנועותיו היו נרגזות ומלאות כעס עצור. הוא הזכיר לי חיה נרגזת, עצם הסתכלות בו העלתה את חמתו. יום יומיים לא פניתי אליו. לבסוף ניגש אלי: "אתה אוסף פרטים על בית הסוהר?" שאל באתגר. "בוא אתן לך פרטים. עשרה ימים החזיקו אותי בצינוק! סגור ומבודד בתוך חדר של מטר וחצי על שניים. בלי אחיר ובלי אור. הכל קר ורטוב. חשדו בי שחשתתפתי ב"פריצה ואמרו לי שיחזיקו אותי עד שאמות. או שאני אודה — או שזה יהיה הסוף שלי."

נזכרתי במאמן כלבים ידוע מצ'כיה, האנס אורבין, שאימן כלבי שמירה בשביל משטרת ישראל. הוא אמר לי: "הדרך הטובה ביותר לאמן כלב מסוכן, נשכן ותוקפן, היא להחזיק אותו בודד במקום חשוך, בלי אור, לתקופה ממושכת. אז מובטח לך שתגדל כלב מסוכן, תוקפן ונשכן."

★ ★ ★

האמונה

שיחותי עם יושבי הכלא ניסיתי להתדיר בהם את האמונה בה, לה זקוק כל אדם. הסברתי להם: אין אדם יכול להירדם בלילה בחדר הגורל והיעדר שלו. מוכרחים מוד לקבל וזה השלים. אם האדם יאבד רגל במלחמה, וכל החיים יהיה ממורמר, יהרוס רק את עצמו, לא את הזולת. אם ישלים, הוא יכול להיות מאושר.

אין אדם יכול לדרוש להבין את ההשגחה העליונה, ואין הוא יכול להתמודד נגד שמים. הוא צריך להבין שאין אדם נוקף אצבעו למטה, עד שמכריזים עליו מלמעלה. אמר: "זה פירושה — להאמין, מבלי לנסות להבין ולהוכיח. הרי כשנוסע אתה, באוטה, או מוסר עצמך לחברת תעופה שתעביר אותך מארץ לארץ — אין אתה בודק את המנועים כדי להוכיח לעצמך שיכול אתה לסמוך עליהם. אתה מאמין שהכל בסדר. אתה מאמין שאין לך מה לחשוש. צריך אדם להאמין שכל מה שקורה לו עלי אדמות זה לטובה."

אמנם קל לומר דברים אלה אך כדי להגיע לדרגה שאפשר לחיות לפיהם, צריך להתאמן ימים ושבעות וחודשים, כדי להתדיר לתוך עצמך הרגשה זו. כמו שבכל אמנות או מקצוע צריך לעבוד, ללמוד, וגם להתמחות — כך באמונה צריך אדם לעמול הרבה עד שגייס לדרגה שיוכל לחיות לפי זה, ולא רק לדבר.

אני זכיתי, אחרי שנים של לימוד בישיבה, להגיע לדרגה של אמונה בה, ואני מאמין באמונה שלמה, שכל לטובה. וגם אם אין האדם רואה זאת מיד, הרי השנים ש"לאחר מכן, יוכיחו שהכל היה לטובה."

★ ★ ★

סופיה וג'ינה בכלא

את המיפור המזועזע ביותר, שמעתי מפי בחור אינטליגנטי, גבוה ונאה, בוגר גימנסיה מצפון תל-אביב. בגיל 17 וחצי החליטו החברה שלו לסחוב וספה. הם נתפסו, נידונו לששה חודשים על תנאי "בשבילי, התנאי היה מישוק", אמר. "לא תפסתי את פירוש המלה תנאי. כאילו ש"אתה מרים שוט ומאיים על ילד שתכה אותו. הילד לא יכול לתפוס את הכאב ה"מזועזע שיהיה לו — עד שיודר השוט. ואז זה מאוחר."

"החברה החלישו לסחוב אוטו ולעשות טיול. נתפסו ונשלחתי לכלא תל-מונה. ב"פעם הראשונה בחיים ישבתי בבית-סוהר. נקלעתי לעולם שהיה כולו רפש, שינאה, התמרמרות ותאדה מינית מושחתת. 70 או 80 אחוז חיו חיי הומוסקסואלים. עבור

קופסת סיגריות דגל יכולת לקבל את סופיה לורן, את גינה לולובריגידה או את מארי-לין מונרו. אלה היו שמות נערי-הזנונים המבוקשים ביותר.

"נקלעים לזה בין שאתה רוצה ובין שאינך רוצה. אתה אפילו לא יודע איך זה מתחיל. זה פשוט חלק מהחיי והמציאות. אתה נכנס לזה באופן סבבי. כי אתה בודד — ואתה לא רוצה להיות מנודה. אתה רוצה להיות כמו כולם. יש גם מקרים של אונס ממש, בכוח."

"בשכונה התנהגנו כאילו היינו באמת אבאזאים וג'יבורים. אבל זה היה מישוק. בבית-הסוהר זה התממש. נרקמו לפני תוכניות פאר לקראת היציאה החוצה. סוגי חרתי בכל מיני תמונות נהדרות, איך יהיו החיים אחרי שניצא. את המשטרה תיארו כחסרת ערך. הלעיטו אותי במעשיות איך שכולם מנוולים, איך שלא כדאי לעבוד בשבילם, ואיך שאפשר להתעשר בקלות." שבע אחרי שהשתחרר נתפס בפריצה — וחזר לבית-הכלא.

★ ★ ★

אפשר לתקן!

כוד מישוהו לטקס: אין אפשרות להנהיג רפורמות בבית-סוהר. זה יהיה יקר מדי, מסוכן מדי, אין כוח-אדם, אין מארגנים מנוסים. הייתי מוכן לקבל טענות אלה, אילו לפחות הייתי רואה רצון כלשהו מצד הנהלת בית-הסוהר לתקן את המצב — או התעמקות מינימלית בפתרון הבעיות.

דברים אלה אני אומר על סמך מה שראיתי בכלא יפו. בכלא זה ישבו שני סוגי אנשים: עצורים ושפוטים. יש הבדל תהומי בין השניים — כמו בין יום ולילה, והיים ומחת. השפוטים עברו את כל שלבי המשטרה, המשפט, העיזעורים. הפעל למענם כל מה שאפשר להפעיל כדי לזכותם. אבל הם נשפטו — ואשמתם הוכחה. הם שפ טים. הסוג השני, העציר, הוא אדם שהמשטרה החליטה להחזיק אותו במעצר, עד להשלמת החקירה נגדו, או כדי שלא יפריע למהלך החקירה נגד אחרים. האדם הזה הוא בבחי' נת חף-מפשע, זכאי. לא פעם חייבת ה"משטרה להתנצל בפניו על עצם החזקתו במעצר.

העציר יכול גם להיות בחור צעיר, שנחשד על צבירה כלשהי, וזו לו הפעם הראשונה שהוא נמצא בחברה של גברים — ולא זו בלבד — אלא שגברים אלה הם פושעים.

את כל אלה לוקחת המשטרה ומערבבת ביחד. את הצעיר התמים ואת הסוחר ה"מכובד" והחף-מפשע, יחד עם הפושע ה"מועד, המורה המוסמך לפשע. בעשר בלילה כבה האור, והנער שוכב במרחק 25 סנטימטר מן הפושע המנוסה. משך שעות רבות הם יחד. הם אוכלים באותו זמן, ומטיילים באותו זמן. אישיותו של השפוט — הנוק"ש, הגברית, האפופה בוהר-הפשע — אופי פת את הצעיר.

כאילו לא די בכל אלה, עוד מכניסים לתוך הקלחת הדחוסה הזאת גם חולירוח. עד שישלחו אותם לאישפוז באחד מבתי החולים — הם מושלכים לכלא יפו.

את כל אלה ניתן לתקן, עלידי פעולה פשוטה. יש בכלא יפו 12 תאים, בשתי קומות. מלבדם יש שני תאי בידוד וארבעה צינוריים. התאים הם בגדלים שונים, משמר ג' עד 28 מיטות. מדוע אין מפרדים בין עצירים ושפוטים — כל סוג בקומה נפרדת, או בתאים נפרדים? מדוע אי-אפשר להוציאם לארוחות ולטיולים בשעות נפרדות? האם זאת עבודה קשה מדי לשוטרים? ממילא אין הם עושים דבר כל היום, מלבד לפקח ולשמור. מדוע לא יפקחו עליהם בנפרד?

★ ★ ★

פדיון-שבויים

דלת נפתחה. נכנס שוטר והודיע: "שהוא עומד להכניס דייר חדש. "לא אשכים אותו על המיטה", הודיע, "אלא על הארץ. הוא כל כך זקן, שאני מפחד שיפול מהמיטה בלילה ויפגע."

יצאתי לראות את האיש. מצאתי זקן מופלג, בעל זקן לבן ארוך, כולו רועד מ"התרגשות וזועק: "מה רוצים ממני? מה רוצים ממני?" התברר שלא ניקה את חצר ביתו, נדון לשש לירות קנס — או יומיים מאסר. לא היו לו שש לירות.

הוריתי, הוציא שש לירות מהפקדון שלי, שנשאר במשרד הכלא. ביקשתי משוטרי שילך לדואר המרכזי, ישלם את הכסף בשם ה"זקן. כאשר חזר עם הקבלה, ביקשתי שיזמינו מונית והזקן הוחזר לביתו. אם רק זכיתי למיצות פדיון-שבויים מסוג זה — דיינו. שמונת הימים בכלא יפו לא היו לשוא.

נצלו ההזדמנויות

עוד לזמן
מוגבל
להשיג במחיר
מוזל

קריסטל-מיקס
המיקסר הישראלי הראשון

פרסום אר-קי

גלוח
קל
רק עם
דוילאל

**ROYAL
DE LUXE**

למה
היא
מתבוננת?

לתחרות
מלכת המטבח
פרס ראשון

2.500 ל"י
המועד האחרון 1.12.62

שלחי מטעמך עוד היום
לת. ד. 1736 ת"א

מוגש ע"י

חברות החשמל

המינוי —

קבלת חשבונך לחידוש המינוי, נא פרע אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום.